

sprungske Samling, at der, „under Forudsætning af, at derom opnaas Overenskomst med Grosserer Hirschsprung, allerede nu skrives til Overbygning paa den ovennævnte Maade af den ene af Gaardene, navnlig den østlige, saaledes at det derved fremkomne Udstillingslokale overlades den Hirschsprungske Samling som en selvstændig Samling, der skal vedblive at bestaa som saadan.“

I en Skrivelse af 1. November 1904 fra Grosserer Hirschsprung til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet anfører han imod de foreslaaede Anbringelsesmaader bl. a. følgende:

„Det første af de angivne Alternativer behøver jeg ikke at dvæle videre ved, da Sandsynligheden for, at Afstøbnings-samlingen skulde blive fjernet fra Kunstmuseumsbygningen, formentlig er saare ringe, og desuden — selv om dette skulde ske — de paagældende Lokaler med deres for Skulptur beregnede forholdsvis store Rumforhold utvivlsomt ville vise sig lidet egnede til Benyttelse for en Malerisamling. Hvad det andet Alternativ angaar, da skal jeg blot henvide til, at den Hirschsprungske Samling efter den Beregning, der ligger til Grund for Arkitekten Professor Storcks Plan for en Bygning til Samlingen, optager en Væglængde af 650 løbende Alen, medens de af Kommissionsflertallet paaregnede, ved en Overbygning af den ene af Museumsbygningens Gaarde fremkomne, Rum efter Opgivelserne i Betænkningen kun have en Væglængde af 140 Alen.

Selv om man overbyggede begge Gaardene til Benyttelse for den Hirschsprungske Samling — hvad man af Hensyn til Udvidelsen af Museets egne Malerilokaler selvfølgelig ikke vilde gøre —, vilde der altsaa ubetinget ikke tilnærmelsesvis være Plads nok. Og saa er der endda ikke taget Hensyn til, at den ovenangivne Beregning af den Plads, som min Samlings forsvarlige Anbringelse vilde udfordre, er foretaget paa et Tidspunkt, da Samlingen, og dermed ogsaa mit Tilbud, var væsentligt mindre omfattende end nu, idet den

alene for Maleriernes Vedkommende er forøget fra 436 til 490 og yderligere vil blive forøget.

Ministeriet vil saaledes formentlig give mig Ret i, at der ikke kan regnes med de af Kommissionsflertallet foreslaaede Løsninger med Hensyn til Opgaven at paavise Plads til min Samling indenfor Museet, medens der paa den anden Side ikke i saa Henseende findes andre Muligheder end de af Udvalget anviste. Hertil kommer desuden et Hensyn, som jeg selv tillægger afgørende Vægt, og som jeg haaber at kunne vække det høje Ministeriums Interesse for:

Der har fra forskellige Sider, saavel herhjemme som i Udlandet, rejst sig Stemmer for at søge Billedkunsten i de offentlige Samlinger udstillede under Omgivelser, der i mindre Grad end det hidtil har været Tilfældet vare rent museumsmaessige og i højere Grad toge Sigte paa en hjemlig Hygge i Lokalerne. Rummene skulde saaledes møbleres som Værelser med Tæpper paa Gulvene, og i øvrigt udstyres saaledes, at de ikke føltes som rene Museumslokaler, men som en Del af en Bolig. Man opnaaede herved en Overensstemmelse mellem Kunstværket og de Omgivelser, hvori det ses, og for hvilke det i Regelen har været bestemt, hvilket i væsentlig Grad vilde forøge det kunstneriske Indtryk, ligesom de mindre Rum og den mindre tætpakkede Ophængning i højere Grad opfordrede til Fordybelse i det enkelte Kunstværk.“

Planerne om en Anbringelse af den Hirschsprungske Samling i mere eller mindre direkte Forbindelse med Kunstmuseet maa sikkert herefter betragtes som uigenneførlige, og tilbage staar da kun den Løsning, som det forelagte Lovforslag tilsigter: at opføre en selvstændig Bygning for Samlingen. Spørgsmaalet bliver da, om Samlingen maa siges at have en saa stor Betydning for det offentlige i Almindelighed og dansk Malerkunst i Særdeleshed, at der bør bringes de med Modtagelsen af Samlingen forbundne Ofre. Udvalgets Flertal er her enig i Udtalelserne saavel af